

Arrest

nr. 339 362 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker internationale bescherming werd verleend in Italië, namelijk de vluchtelingenstatus (AD CGVS, blauwe map, stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de bijgebrachte landeninformatie kan niet blijken dat er heden in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoeker in geval van terugkeer naar dat land in een situatie kan terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn beschermingsverzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. In voorliggend verzoekschrift volhardt verzoeker niet op de hoogte te zijn geweest van zijn beschermingsstatus in Italië en meent hij dat hem geen verblijfsdocument werd afgegeven. Bij terugkeer naar Italië vreest verzoeker dat zijn beschermingsstatus niet meer geldig is en dat hij zijn verblijfsvergunning niet zal kunnen verlengen. In casu blijkt het volgende.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker internationale bescherming werd verleend in Italië, namelijk de vluchtelingenstatus: uit het antwoord van de Italiaanse Dublin Unit van 28 februari 2019 blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Italië (AD CGVS, blauwe map, stuk 1). Uit het antwoord van de Italiaanse Dublin Unit van 7 augustus 2024 blijkt dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus werd verleend, maar dat geen verblijfsvergunning werd uitgegeven (AD CGVS, blauwe map, stuk 1).

De Raad wijst er verder op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Evenwel brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het feit dat verzoeker eerst nog verklaarde niet op de hoogte te zijn geweest van de hem verleende beschermingsstatus tijdens zijn verblijf in Italië aangezien hij dit pas te weten kwam door de Duitse asielautoriteiten, doet geen afbreuk aan de geldigheid van zijn beschermingsstatus. Uit het enkele feit dat hij Italië heeft verlaten, dat hij niet over een verblijfsvergunning beschikt en zijn verblijfsvergunning niet langer geldig is, kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. In zoverre verzoeker louter betoogt dat geen van de documenten in het administratief dossier specificeert op welke datum de beslissing van internationale bescherming is genomen of betekend, kan hij geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, temeer door de Italiaanse autoriteiten tot twee keer toe is bevestigd dat hij internationale bescherming geniet in het land (AD CGVS, blauwe map, stuk 1). Door in het voorliggend verzoekschrift louter op hypothetische wijze te stellen dat de verleende bescherming beëindigd kan zijn, kan niet blijken dat verzoeker actueel niet langer als internationaal beschermde wordt erkend door de Italiaanse autoriteiten.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog een screenshot toevoegt van een zoekopdracht op de website van de Italiaanse autoriteiten en stelt dat er geen spoor is van verzoekers verblijfsvergunning, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt zijn verblijfsvergunning destijds niet werd uitgegeven aan verzoeker, waardoor de afwezigheid van informatie bij deze enige zoekopdracht niet afdoende is om de geldigheid van de internationale bescherming in twijfel te stellen. Bovendien is deze link en zoekfunctie bedoeld na aanvraag van een verblijfsvergunning om informatie te bekomen over het ophalen ervan ("Enter the file number (10 characters) or the registered mail code (12 characters) relating to the application for your residence permit. In addition to the notice displayed by this system on the status of your application, you will be informed via SMS about the day, time and place where you can collect your residence permit.").

Verzoeker toont in casu niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om, mits de nodige administratieve stappen, verblijfsvergunning te bekomen. In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoeker dat "als hij minimaal sinds februari 2019 internationale bescherming heeft verkregen, hij naar verwachting een verblijfskaart ontving die 5 jaar geldig is" en dat hij zijn verblijfsvergunning zal moeten hernieuwen bij terugkeer naar Italië, maar dat er concrete moeilijkheden zijn met betrekking tot de afgifte en de verlenging van Italiaanse verblijfsvergunningen. Evenwel leest de Raad in de voorgelegde landeninformatie, met name het AIDA-rapport, dat de praktijk waarbij de Questura een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van de verblijfsvergunning afwijst omwille van het ontbreken van een geregistreerde woonplaats, geen grond vindt in de Italiaanse wetgeving. Om die reden heeft het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken een omzendbrief gericht aan de Questura van Rome om erop te wijzen dat de wet niet vereist dat statushouders over een geregistreerde woonplaats beschikken om een hernieuwingsaanvraag in te dienen. Zulke praktijk is ook al door Italiaanse rechtbanken veroordeeld (p. 222). Waar zou blijken dat lokale politiekantoren toch nog een domicilie vragen, toont verzoeker niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot hogere instanties en rechtsbescherming zal kunnen genieten indien hij met zulke praktijk wordt geconfronteerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar een nieuwsbericht waaruit blijkt dat een verblijfsvergunning niet langer wordt verlengd als de betrokken persoon Italië meer dan zes opeenvolgende maanden heeft verlaten, wijst de Raad erop dat de aangehaalde wetgeving niet van toepassing is in de procedure om internationale bescherming (AIDA "Country Report Italy. Update 2023", juli 2024, p.245 ev.). Verzoeker toont niet aan, noch blijkt dit uit de algemene landeninformatie, dat hij bij een terugkeer naar Italië geen verlenging van zijn verblijfsvergunning zou kunnen vragen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Verzoeker verbleef van februari 2018 tot en met september 2018 in Italië; hij vertrok dus na zes maanden uit Italië en wachtte het resultaat van zijn asielpcedure niet af (AD CGVS, map DVZ met bijlage III standaardformulier voor terugnameverzoeken van 29 juli 2024; AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 26 juli 2024, vraag 42). Waar verzoeker herhaalt dat hij pas onderweg naar België, in Duitsland, op de hoogte werd gebracht van zijn beschermingsstatus in Italië, merkt de Raad op dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker weinig interesse vertoonde in zijn verzoek om internationale bescherming in Italië aangezien verzoeker zich niet heeft vergewist van het eindresultaat van de procedure. Bovendien verklaarde hij zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud het volgende: "Als ik daar (Italië) niet meer wil verblijven, waarom zou ik dan wachten?" (NPO, p. 6)". Het feit dat verzoeker Italië verliet zonder de uitkomst van de procedure af te wachten, getuigt niet van enige intentie om een leven in Italië uit te bouwen. Bovendien verklaarde hij zelf dat zijn plan was om in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p.3). Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Italië aangezien hij stelt niet op de hoogte geweest te zijn van zijn beschermingsstatus.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde, temeer hij zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming nooit heeft uitgeput. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij de nodige ernstige stappen heeft ondernomen om in Italië zijn rechten uit te oefenen en zijn leven op een duurzame wijze te proberen op te bouwen. Zo informeerde verzoeker zich niet over zijn verblijfsmogelijkheden en ging hij niet naar andere plaatsen buiten Rome om hulp te zoeken (NPO, p.4), en geeft hij zelf toen geen enkele stappen te hebben gezet om zijn leven in Italië uit te bouwen (NPO, p.6). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in staat was naar Europa te reizen en de middelen had om meerdere jaren in Europa te overleven. Verzoeker geeft hiermee blijk van enige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Verzoeker regelde zelf zijn reis naar Europa en na zijn vertrek uit Eritrea verbleef hij ongeveer anderhalf jaar in Ethiopië, om daarna via Soedan en Libië door te reizen naar Italië (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 26 juli 2024, vraag 32 en 41). Daarnaast reisde verzoeker naar Duitsland waar hij enkele jaren verbleef, naar Nederland en terug naar Duitsland vooraleer in België aan te komen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 26 juli 2024, vraag 32). Bovenstaande wijst erop dat verzoeker over een voldoende mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, alsook over familiale steun van familieleden in Europa kan beschikken (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 26 juli 2024, vraag 21 en 22), om het hoofd te kunnen beiden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Italië te maken zou kunnen krijgen tijdens de periode die hij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuwe verblijfsvergunning.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Italië – zo verwijst verzoeker onder meer naar de andere leden van de Eritrese gemeenschap die hij in Italië had ontmoet (NPO, p.6 en 8) -, toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

7. Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië of waardoor hij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker medische en psychologische problemen heeft gekend (NPO, p.4 en 5). De Raad wijst hiervoor naar volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: "Enerzijds verklaart u dat u gezondheidsproblemen en psychologische problemen had toen u in Italië was (NPO, p. 4 en p.5). Echter zijn de gezondheidsproblemen die u doorheen uw verblijf in Europa had reeds behandeld waarbij u verklaart dat u geen problemen meer heeft aan uw hoofd of longen en u enkel nog zwellingen op uw voeten heeft (NPO, p. 6). Na een medische check-up werd geen behandeling voorgeschreven voor uw zwellingen aangezien deze

waarschijnlijk met de tijd weg zouden gaan (NPO, p. 7). U heeft momenteel geen medische redenen die u dermate onbekwaam zouden maken of hinderen om een leven uit te bouwen in Italië. Anderzijds verklaart u dat u psychologische problemen heeft waarvan u geen bewijs neerlegt. U had psychologische problemen in Italië aangezien u daar geen asiel wou aanvragen en omdat u gedwongen werd van religie te veranderen (NPO, p. 4). Echter verklaart u dat u in Italië in uw eigen kerk kon dienen waardoor het zeer opmerkelijk is dat u toch van religie zou moeten veranderen (NPO, p. 8). U kan dus niet aantonen dat u psychologische of fysieke problemen heeft waardoor u in een dermate slechte situatie zou terecht komen bij terugkeer naar Italië die u zouden verhinderen om een leven uit te bouwen in Italië.”

Er liggen heden geen psychologisch attesten of andere medische documenten neer waaruit kan blijken dat hij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Evenmin blijkt dat de verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Italië zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Italië zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de verwerende partij niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een

dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de situatie in Eritrea niet dienstig.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 17 september 2025 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar een nieuw AIDA “*Country Report Italy. Update 2024*” van juli 2025 en de geactualiseerde landeninformatie betreft op zijn individuele omstandigheden.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Waar hij mogelijk wel internationale bescherming heeft verkregen in Italië, stelt verzoeker dat hieruit nog niet volgt dat hij ook een Italiaanse verblijfsvergunning heeft verworven. Volgens hem staat het niet ter discussie dat hij in Italië nooit een verblijfskaart heeft gekregen en bovendien is het niet duidelijk welke status hem in 2018 zou zijn toegekend. Dit blijkt alleszins niet uit de stukken van het dossier. Aangezien Italiaanse verblijfskaarten geldig zijn voor een periode van vijf jaar, zal verzoeker gezien zijn lange afwezigheid uit het land sowieso ook om een hernieuwing of verlenging moeten verzoeken. Hoewel in voormelde beschikking, met verwijzing naar een AIDA-rapport, wordt verwezen naar een omzendbrief die bepaalt dat statushouders niet moeten beschikken over een woonplaats om hun verblijfsvergunning te doen verlengen, blijft deze circulaire in de praktijk dode letter. De politie blijft statushouders om een adres vragen en gezien de problemen om er huisvesting te vinden, zal dit verzoekers verblijf in geval van terugkeer naar Italië ernstig bemoeilijken. Verzoeker wijst er ook op dat de vernieuwing van verblijfsdocumenten in Italië een zeer lange periode van 16 tot 18 maanden in beslag neemt. Tijdens deze periode zal zijn verblijf slechts beperkt gedekt zijn door middel van een ontvangsbewijs dat slechts 9 maanden geldig is, zodat hij na het verstrijken van de geldigheidsduur ervan nog een periode van 7 tot 9 maanden zal moeten overbruggen. Aangezien hij er aldus niet zal kunnen beschikken over de nodige documenten, zal verzoeker ook geen arbeidsovereenkomst kunnen afsluiten na terugkeer naar Italië. Het is ook niet betwist dat verzoeker in het

verleden in Italië gedurende 6 maanden op straat heeft geleefd; hij had er geen adres en zal dit ook niet hebben bij terugkeer. Voor toegang tot de arbeidsmarkt is het verder noodzakelijk te beschikken over een 'residence permit'. Aangezien dit voor verzoeker niet het geval is, zal hij na terugkeer verstoken blijven van werk en bijgevolg ook van toegang tot de sociale bijstand. Verzoeker besluit dat, gelet op het gebrek aan geldige verblijfsdocumenten, onderdak, werk en toegang tot de sociale bijstand, bij terugkeer naar Italië dreigt terecht te komen in een toestand van verregaande deprivatie die een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij thans in België in een opvangcentrum in Doornik verblijft. Hij is zeer gestresseerd en werkt niet; hij beleeft slapeloze nachten en is ziek. Gevraagd of hij vrienden of kennissen heeft in België of Italië, antwoordt verzoeker dat hij in België een zus heeft die hem helpt en dat hij deze hulp nodig heeft omwille van de stress waaronder hij gebukt gaat. In Italië kent hij niemand; hij heeft er op straat moeten slapen. Gevraagd waarom hij niet bij zijn zus inwoont, antwoordt verzoeker dat dit niet mogelijk is aangezien zij een eigen gezin heeft. Haar steunverlening bestaat erin dat zij elkaar regelmatig spreken en zij hem troost en bemoedert en dus emotionele steun geeft."

6. Het wordt niet betwist dat verzoeker minstens sinds februari 2019 internationale bescherming geniet in Italië en dat hem de vluchtelingenstatus werd verleend (AD CGVS, blauwe map, stuk 1, antwoord van de Italiaanse Dublin Unit van 28 februari 2019). Ook wordt niet betwist dat er geen verblijfsvergunning werd afgegeven aan verzoeker, die Italië zou hebben verlaten vooraleer hij kennis had genomen van de internationale bescherming die hem er werd verleend (AD CGVS, blauwe map, stuk 1, antwoord van de Italiaanse Dublin Unit van 7 augustus 2024).

Heden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers verblijfsvergunning is vervallen, aangezien Italiaanse verblijfskaarten geldig zijn voor een periode van vijf jaar (AIDA "Country Report Italy. Update 2023", juli 2024, p. 222; AIDA "Country Report Italy. Update 2024", juli 2025, p. 259).

Verzoeker moet aldus een aanvraag indienen tot hernieuwing/verlenging van zijn Italiaanse verblijfs-vergunning, die niet aan hem werd afgegeven en waarvan hij dus niet in het bezit is.

De Raad stelt vast dat in dit verband verschillende nieuwe obstakels naar voren komen uit de geactualiseerde landeninformatie die verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt.

Zo blijkt uit de geactualiseerde landeninformatie dat de praktijken van de Questura om een aanvraag tot afgifte of hernieuwing van een verblijfsvergunning af te wijzen omwille van het ontbreken van een geregistreerd woonadres (domicilie) gehandhaafd blijven, hoewel deze geen grond vinden in de Italiaanse wetgeving en ondanks een omzendbrief van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken en veroordelingen door de Italiaanse rechtbanken hierover. Verder blijkt dat sommige politiekantoren niet enkel een bewijs van domicilie vragen maar ook een bewijs van verblijf op het Italiaanse grondgebied. In casu, verblijft verzoeker sinds 2019 niet meer in Italië.

(AIDA "Country Report Italy. Update 2024", juli 2025, p. 259: "A common problem regarding the issuance of residence permits for international protection beneficiaries is the lack of a registered domicile address, which must be provided to the police. Proof of domicile has to be attached to the application submitted to the Questura, but some beneficiaries of international protection do not have a fixed address to provide and Questura often reject issuance or renewal requests submitted by beneficiaries who lack a real domicile and provide either a fictitious/virtual residence or a registered legal address at an organisation's office. As mentioned in previous AIDA reports, to discourage such practice, in 2015, the Ministry of Interior issued a circular remarking that the law does not require beneficiaries of international protection to attach a registered address certificate to the residence permit issuance or renewal request being sufficient a declaration by the person concerning their domicile is considered sufficient. In 2019, the Civil Court of Rome had accepted an urgent appeal submitted by a beneficiary of subsidiary protection on the matter. However, in ASGI's experience, Police offices in the entire national territory still request proof of domicile to renew residence permits for beneficiaries of international protection. Some Police Offices even request proof of residence, not only of domicile, on the national territory to issue the permit of stay. This policy, combined with the extreme difficulty with finding proper accommodations for foreign citizens, makes the procedures for issuing permits of stay slower and more difficult."; vrije vertaling: "Een veelvoorkomend probleem bij de afgifte van verblijfsvergunningen voor begunstigen van internationale bescherming is het ontbreken van een geregistreerd woonadres, dat aan de politie moet worden verstrekt. Bij de aanvraag die bij de Questura wordt ingediend, moet een bewijs van woonplaats worden gevoegd, maar sommige begunstigen van internationale bescherming hebben geen vast adres dat zij kunnen opgeven en de Questura wijst vaak aanvragen voor afgifte of verlenging af die worden ingediend door begunstigen die geen echte woonplaats hebben en een fictief/virtueel verblijfplaatsadres of een geregistreerd wettelijk adres bij het kantoor van een organisatie opgeven. Zoals vermeld in eerdere AIDA-rapporten heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken in 2015, om een dergelijke praktijk te ontmoedigen, een circulaire uitgegeven waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat begunstigen van internationale bescherming een bewijs van geregistreerd adres bijvoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning, maar dat een verklaring van de persoon over zijn woonplaats voldoende wordt geacht. In 2019 heeft de burgerlijke rechtbank van

Rome een spoedberoep van een begunstigde van subsidiaire bescherming in deze zaak aanvaard. De ervaring van ASGI leert echter dat politiebureaus in het hele land nog steeds een bewijs van woonplaats vragen voor de verlenging van verblijfsvergunningen voor begunstigten van internationale bescherming. Sommige politiebureaus vragen zelfs een bewijs van verblijf, en niet alleen van woonplaats, op het nationale grondgebied om de verblijfsvergunning af te geven. Dit beleid, in combinatie met de extreme moeilijkheid om geschikte huisvesting voor buitenlandse burgers te vinden, maakt de procedures voor de afgifte van verblijfsvergunningen trager en moeilijker.”)

Verder blijkt uit de geactualiseerde landeninformatie dat de verlenging van de verblijfsvergunning voor statushouders gebeurt door het invullen van het juiste formulier, dat vervolgens per post moet worden opgestuurd. De hernieuwing/verlenging van een verblijfsvergunning kan lange tijd in beslag nemen en soms zelfs zestien tot achttien maanden kan duren. De vertraging lijkt te wijten te zijn aan de chronische organisatorische problemen en het personeelstekort bij de immigratiediensten in heel Italië. Gedurende deze periode beschikt de statushouder alleen over een ontvangstbewijs, afgegeven door het postkantoor als bewijs van de verlengingsaanvraag, dat in theorie de verblijfsvergunning voor alle doeleinden vervangt. In de praktijk wordt het ontvangstbewijs na de eerste maanden echter niet meer als een geldig document beschouwd en ondervinden statushouders grote moeilijkheden, bijvoorbeeld bij het afsluiten of verlengen van een arbeidscontract, het verlengen van de inschrijving bij het nationale gezondheidszorgstelsel of het verkrijgen van een rijbewijs. In 2024 heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken een omzendbrief uitgevaardigd waarin staat dat het ontvangstbewijs een geldigheidsduur van 9 maanden heeft. Als gevolg van deze omzendbrief ondervinden statushouders veel moeilijkheden en obstakels bij het behouden van de toegang tot de rechten en voordelen die aan hun beschermingsstatus zijn verbonden (AIDA “Country Report Italy. Update 2024”, juli 2025, p. 259-260).

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift, met verwijzing naar Italiaanse websites, overigens nog aangestipt dat er geen garantie is dat hij opnieuw toegang zal krijgen tot Italië zonder een geldige verblijfsvergunning alsook dat voor de verlenging van de verblijfsvergunning, deze verblijfsvergunning zelf en andere identiteitsdocumenten moeten worden voorgelegd (p. 9-10).

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen, met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie in verzoekers aanvullende nota met betrekking tot de administratieve hindernissen in Italië bij de verlenging van een verblijfsvergunning en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd en de toegang tot rechten en voordelen als statushouders tijdens die wachtperiode, alsook (ii) de specifieke situatie van verzoeker aan wie geen Italiaanse verblijfsvergunning werd afgegeven en die sinds 2019 niet meer in Italië verblijft, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Italië aangewezen. Verzoekers situatie in geval van terugkeer naar Italië dient nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

7. De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt ingenomen in de beschikking van 1 juli 2025.

8. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 maart 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO